

Poznámka redakce: Článek Edouarda Rixe „Nezařaditelný revolucionář“ publikoval Délský potápěč poprvé před několika lety (prosinec 2011). Nyní jej - lehce opravený a upravený - uveřejňujeme znovu u příležitosti českého vydání *Rozmetání systému* v naší edici *Metanoia*. Podrobněji se k Fredově osobě a jeho činnosti (kořen ar-, Gruppo di Ar, Edizioni di Ar aj.) vrátíme až v zimním čísle *Fasciklů* na *Tradici budoucnosti*, přičemž blízké podzimní *Fascikly* jsou výběrem z rozhovorů, které Freda z větší části udělal během proti němu vedených politických procesů (1972-1987 a 1993-2000).

Franco G. Freda

Autor: Edouard Rix

„Nesnáším tuto knihu z celého svého srdce. Obdařila mě sice slávou, tou nicotnou věcíčkou nazývajícím se věhlas, byla však rovněž zdrojem mých těžkostí. Strávil jsem kvůli ní mnoho měsíců za mřížemi a stal jsem se obětí mnoha banálních, leč ponižujících policejních perzekucí. Kvůli této knize mě zradili přátelé, nadělal jsem si nepřátele, zažil jsem mnoho zlé vůle, sobeckosti a lidské zkaženosti. Právě v tomto díle má svůj původ hloupá fáma, podle níž mám údajně být cynický a krutý, typ Machiavelliho v hávu kardinála de Retze.“

Ačkoli tato slova napsal **Curzio Malaparte** v předmluvě ke své slavné knize *Státní převrasy: jak se dělají a jak se jim zabraňuje* (*Technique du coup d'état*, 1931), mohla by stejně tak patřit i Franco G. Fredovi, autorovi *Rozmetání systému* (*La disintegrazione di sistema*, 1969). Tato knížekčka o šedesáti velmi hutně napsaných stranách totiž nahlodala základy buržoazního systému natolik, že její autor byl následně vystaven dlouhým létům soudních a mediálních perzekucí.

Edizioni di Ar

6. října 1963 upozornil senátor **Umberto Terracini** (vlivný člen židovské obce a Italské komunistické strany) ministerstvo vnitra a spravedlnosti na to, že v Padově byl údajně rozšiřován „nenávislný pamflet“ z dílny organizace nesoucí název Skupina ar (Gruppo di Ar), jehož autoři se „neštítí ani těch nejodpornějších rasistických teorií italského nacismu [nazifascismo] a obhajují tak antidemokratickou ideologii“, přičemž vnesl otázku, jestli bude použito příhodných prostředků k „vypálení tohoto vředu“ a zastavení šíření infekce dřívě, než se rozšíří dále a text se stane předlohou k nějaké akci.

Článek o
Terracinih
o
denuncia
ci Gruppo
di Ar
(1963)

Tato již od samého prvopočátku stigmatizovaná skupina byla založena mladým platonikem a evoliánem s právnickým vzděláním, **Franco G. Fredou**. Název skupiny, ar, je vysoce symbolický, neboť v jazycích indoevropského původu představuje sémantický kořen znamenající vznešenost a aristokracii.

V roce 1964 Freda čelil trestnímu stíhání za sepsání pamfletu odsuzujícího sionistickou politiku v Palestině. Ukázalo se, že to rozhodně nebylo naposledy. Ve stejném roce vydalo **Edizioni di Ar**, založené právě Fredou, svoji první knihu: *Esej o nerovnosti lidských plemen* (Essai sur l'inégalité des races humaines, 1853-1855) od Arthura de Gobineau. Následovaly některé méně známé texty Julia Evoly a práce Cornelia Codreana. Každý titul vyšel v nákladu 2000 výtisků.

Ve Fredově militantním odhodlání existovaly dvě konstanty: boj proti mezinárodnímu sionismu, včetně státu Izrael, o němž vždy tvrdil, že je jen špičkou ledovce, a proti buržoaznímu liberálnímu systému, ztělesňovanému na evropském území po roce 1945 americkým imperialismem. Co se antisionismu týče, Freda byl prvním italským redaktorem podporujícím palestinské bojovníky, a to navzdory tomu, že pravice v čele s Italským sociálním hnutím (Movimento Sociale Italiano, MSI) velebila Izrael coby ochranný val Západu proti Arabům zotročeným Moskvou. Byl to on, kdo ve spolupráci s italskou maoistickou skupinou Dělnická moc (**Potere Operaio**) zorganizoval v březnu 1969 v Padově první větší shromáždění na podporu palestinského hnutí odporu, jehož se zúčastnili i zástupci Arafatova Fatahu. Sionistická lobby mu to nikdy neodpustila. Freda se však nespokojil s pouhou verbální podporou, jak tomu bylo v případě mnohých renomovaných intelektuálů a tajně poskytl časovače bomb údajnému zástupci Fatahu.

Rozmetání systému

Franco G. Freda byl však především mužem psaného textu. A jakého textu! **Rozmetání systému** bylo sepsáno v roce 1969, kdy byly v plném proudu studentské protesty. V Itálii v tu dobu probíhal „plíživý květen“ - v kontrastu s náhlým revolučním vzepětím a pádem ve Francii (květen '68). Freda byl přesvědčen o naléhavé potřebě radikálního svrnutí buržoazního světa a věřil, že k tomu účelu je potřeba zkusit všechno. Když se tedy spousta mladých lidí snaží dát studentské revoltě opravdový revoluční obsah, chtěl ji uchopit a vyrvat ze spárů proponentů ortodoxního marxismu a sociálně demokratického reformismu. Právě těmto mladým lidem bylo *Rozmetání* určeno a ačkoli ho ani v nejmenším není možno považovat za Fredův osobní program, syntetizuje všeobecné požadavky celého národně-revolučního tábora, od Mladé Evropy (**Giovane Europa**, italská pobočka Thiriartovy Jeune Europe) po Boj Lidu (**Lotta di Popolo**).

Tón celé statě je rozhodný a útočný. Freda byl prvním z Evolových žáků, který se neomezoval na učené komentáře k jeho dílům a snažil se tuto teorii (od ř. *theoréo* – dívám se, zkoumám) přetavit v praxi (z ř. *praxis* – konání, jednání), a to až do té míry, že na *Rozmetání* lze nahlížet jako na politické rozvedení teorie vytýčené v *Jezdit na tygru* (*Cavalcare la tigre*, 1961), jež patří k posledním Evolovým dílům. Touto knihou poskytl baron Fredovi výborný podklad k přesvědčení, že s buržoazním systémem nelze dělat žádné kompromisy. Evola píše: „*Musíme zcela určitě vyloučit jedno řešení, a sice to, jehož se přidržují všichni, kdo se hodlají opírat o přežívající pozůstatky buržoazního světa – bránit je a využívat je jako pevný základ ve střetnutí s nejextrémnějšími proudy rozkladu a rozvratu, a přitom se eventuálně snažit oživit a posílit tyto zbytky některými vyššími, tradičními hodnotami.*“ Navíc baron dodává: „*Mohlo by být dokonce vhodné přispět k tomu, aby se to, co se již kymácí a patří včerejšímu světu, zřítilo, a ne se snažit podepřít to trámy a prodloužit tomu uměle existenci. Je to možná a užitečná taktika, jež může zabránit tomu, aby konečná krize byla dílem sil protivníka, jejichž iniciativu by bylo nutné snášet. Riziko takového jednání je nabíledni: není předem řečeno, kdo bude mít poslední slovo.*“ (*Jezdit na tygru*, Praha 2009, str. 39n.)

**Situční zpráva
italských úřadů o
propalestinské
demonstraci v Padově
(1968)**

Freda si v *Rozmetání* vůči modlám a hodnotám buržoazní společnosti rozhodně nebral servítky. Pořádek pro pořádek, svatosvaté soukromé vlastnictví, kapitalismus, morální konformismus, slepý rektální prosionismus a filoamerikanismus, stejně tak ovšem i Bůh, kněží, soudci a bankéři... Naprosto nikdo a nic z toho neušlo jeho kritice. K vládnoucímu tržnímu modelu nabídl reálnou alternativu v podobě znovupotvrzení tradiční doktríny státu, která k pseudoburžoazním hodnotám stojí v příkré opozici, přičemž nejpůsobivějším prvkem tohoto uceleného plánu má být zorganizování ekonomiky na komunistickém základě – je tím myšlen spartský a elitářský komunismus odvozený spíše od Platóna než od Karla Marxe.

Freda, jakožto muž činu, byl znechucen pseudointelektuálními evoliány a guenónovci zamčenými ve svých věžích ze slonoviny. Pro některé evoliány nenacházel lichotivějších termínů nežli „*jaloví apologeti diskuse o státu,*“ „*vyznavači abstrakcí a logiky nevyhnutelnosti*“, neboť v jeho očích představovali toliko jezdce na papírových tygrech. „*Pro nás být věrni naší ideji světa – a tudíž Státu – znamená přizpůsobit se jí, neponechat žádný záměr k jejímu dějinnému uskutečnění nevyzkoušený*“, píše. Z této perspektivy je zřejmé, že jeho záměrem bylo vstoupit do všech sektorů vyhrazených odpůrcům buržoazního světa, nevyjímaje ani krajní mimoparlamentní levici, které nabídl plán pro společnou strategii v boji proti systému. V té době kontaktoval rozličné maoistické skupiny jako například výše

zmíněnou Dělnickou moc a Marxisticko-leninistickou komunistickou stranu Itálie (**Partito Comunista d'Italia marxista-leninista, PCd'I /m-l/**).

Svůj manifest zakončuje těmito silnými slovy: „...*čistota politického vojáka ospravedlňuje každou tvrdost, nezainteresovanost každou lest, zatímco neosobní rys vštípený boji zahání jakékoli moralistické úzkosti.*“ (Rozmetání systému, Praha 2014, str. 53)

Oběť demokracie

2. prosince 1969 explodovala v milánské Národní zemědělské bance na Piazza Fontana bomba, která zabila 16 lidí a 87 jich zranila. Italská sekce ultralevicové Situacionistické internacionály vydala manifest nazvaný „Zapálení Reichstagu,“ v níž za skutečného pachatele označila vládnoucí režim. Situacionisté pořád dokola tvrdili, že bomba na Piazza Fontana nebyla ani anarchistická ani fašistická.

Franco G. Freda stále pokračoval ve svém metapolitickém boji proti systému. Roku 1970 v předmluvě k jednomu z Evolových textů poznamenal, že by v Itálii přivítal možnost pouliční občanské války. V dubnu 1971 publikovalo Edizioni di Ar *Protokoly sionských mudrců* jako vůbec první nakladatelství na apeninském poloostrově od roku 1945. Téhož měsíce byl Freda uvězněn a obviněn z šíření knih a dalších tištěných i psaných materiálů obsahujících propagandu navádějící k násilné změně režimu. Represivní mašinerie se rozjela na plné obrátky. Poprvé od pádu fašistického režimu hodlaly úřady uplatnit paragraf 270 (upravený pro spolčení za účelem rozvrácení republiky) italského trestního zákona, nesoucího po Mussoliniho generálním prokurátorovi název „Roccův zákoník“ (Codice Rocco). Nedlouho poté vydalo Edizioni di Ar sbírku palestinské válečné poezie s názvem *Nepřítel člověka* (Il nemico dell'Uomo), což vyvolalo vlnu nevole ze strany sionistů.

V červenci 1971 soudce překvalifikoval skutkovou podstatu Fredovy obžaloby na „vytváření propagandy volající po násilné změně politického, ekonomického a společenského uspořádání státu,“ k jejímuž naplnění mělo dojít prostřednictvím *Rozmetání systému*, v němž „zmiňuje potřebu násilného svržení buržoazního demokratického státu a jeho nahrazení zřízením definovaným jako lidový Stát“. V Edizione di Ar se však represe nezalekli a v listopadu 1971 uveřejnili italský překlad *Mezinárodního Žida* (The International Jew, 1920) od Henryho Forda.

GLI ARRESTI DI TREVISO

Il dott. Franco Freda cultore della razza pura

Due autori pedevani indicano nel procuratore legale il fondatore di un gruppo denominato «AR» o significare l'uomo nella sua dimensione aristocratica e spirituale.

Represivní mašinerie se rozjela na plné obrátky...

5. prosince 1971 byl Freda znovu uvězněn. Nebylo tomu tak již z důvodu ideozločinu, neboť tentokrát mu byla připisována rovnou celá organizace masakru na Piazza Fontana: „*Nepodařilo se jim chytit anarchofašistu, rozhodli se tedy podívat na zoubek nacimaoistovi.*“ Obvinění vůči Fredovi bylo vzneseno na základě dvou údajných důkazů: koupě totožných časovačů s těmi, které byly nalezeny v bance a příručních zavazadel, v němž byly umístěny. Freda skutečně ony časovače zakoupil, předal je však kapitánovi alžírských

tajných služeb, který měl za úkol je předat Palestincům. Týdeník *Candido* přinesl informaci, že výrobce časovačů shromáždil důkazy o tom, že těchto časovačů nebylo v Itálii prodáno 57, jak tvrdil soudce (sám Freda jich zakoupil 50), nýbrž stovky, navíc prý modely jím pořízené byly odlišné od těch použitých při atentátu. Mimoto obchodník z Boloni, který prodal čtyři cestovní zavazadla podobná těm, v nichž byly přenášeny bomby, uvedl, že si je od něj nekoupil Freda, nýbrž dva policisté... Soudce však samozřejmě tyto důkazy zbavující obžalovaného viny nezohlednil. V roce 1972 tedy začala Fredova osamělá pouť po italských věznicích: Padova, Milán, Terst, následně Řím, Bari, Brindisi a Catanzaro.

Ze strany pravice, zejména pak neofašistického MSI, byl nazýván „maoistickým zrádcem“ nebo „agentem komunistické Číny“, ze strany umírněné levice a sionistických kruhů zase „rasistickým fanatikem“, popřípadě „pomateným antisemitou“, některými ultralevicovými aktivisty, s nimiž dříve aktivně spolupracoval, byl odmítnut ze strachu, proto mu nezbylo než přijmout nepříliš lichotivou nálepku „nacimaoisty“, kterou pro něj (a militanty jeho sledu) vytvořila masmédiá. Všechn ten humbuk však měl pozitivní efekt v tom, že 1500 ještě neprodaných výtisků *Rozmetání* šlo najednou na dračku. O několik let později Freda připustil, že jím byli víc inspirováni extrémisté levicoví nežli pravcoví.

Proces

Dlouhý proces s údajnými atentátníky na Piazza Fontana byl zahájen v lednu 1975 před porotním soudem v Catanzaru. V roli obviněných stáli anarchista Pietro Valpreda se svými jedenácti komplici a „neofašista“ Franco G. Freda s dalšími dvanácti obžalovanými. Po vypršení vazební lhůty byl Freda v srpnu 1976 propuštěn a bylo mu nakázáno domácí vězení. Ale jeho přesvědčení zůstávalo neměnné. I když mu hrozil doživotní rozsudek, neváhal roku 1977 v rozhovoru se svým kamarádem Claudiem Muttim prohlásit, že ozbrojený boj je v Itálii nejlepší formou opozice vůči systému!

Přesvědčen, že kostky byly vrženy a odsouzení je neodvratné, Freda v říjnu 1978 uprchl. V létě 1979 byl dopaden v Kostarice, z níž nebyl vydán, nýbrž násilně odvečen italskou politickou policií. Soudní fraška pokračovala. V prosinci 1984 byl v Bari zahájen již čtvrtý proces ve věci masakru na Piazza de Fontana. Po dlouhých šestnácti letech vyšetřování byl Freda nakonec zbaven obvinění ze spáchání masakru, byl však odsouzen za názorové trestné činy a tzv. „rozvratné spolčování“ k patnácti létům vězení, jež si ovšem z větší části již odpykal vazbou.

I po svém propuštění v roce 1987 byl Freda vděčným tématem pro média, neboť se stal zakladatelem Národní fronty (**Fronte Nazionale**) a v souvislosti s její činností byl v červenci

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

1993 znovu zatčen a odsouzen (3 roky nepodmíněně). Marná sláva, dobrá krev se neztratí (řeceno s Homérem: *aimatos ei agathoio* – „jsi dobré krve“)!

Článek Edouarda Rixe vyšel původně v časopise **Le Lansquenet**, jaro 2003, č. 17. Překlad byl pořízen z anglické verze, která vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing **Giorgio Freda: The Unclassifiable Revolutionary** dne 1. prosince 2011.

Videa:

Socialismo Nazionale del cosiddetto Nazimaoismo

Lotta di Popolo

Franco G. Freda - Proces v Catanzaru 1977, část 1

Franco G. Freda - Proces v Catanzaru 1977, část 2